

Slagzee

Als het oorlogsverleden je blijft achtervolgen...

Slagzee

Peter van Beek

Kom vanavond met verhalen
hoe de oorlog is verdwenen
en herhaal ze honderd malen:
alle malen zal ik wenen.

Vroman, Leo. (1957). Uit *Slaapwandelen*, 'Vrede'. Amsterdam:
Querido.

(...) voor de schuld van de ouders laat ik de kinderen boeten (...).
Exodus 20:5

(...) Mijn moederland is mijn icoon (...).
Uit: *Vrijheid*, Georgisch volkslied

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)24-3243653
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1^e druk mei 2018 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving
Foto's: Jan Peter Mulder (cover) en Birgit de Roij (achterflap)
Druk: Hendrix de Meesterdrukkers, Peer
ISBN 9789492435088
NUR 332

www.texelsethriller.nl

© Peter van Beek/ QV Uitgeverij, 2018 – Slagzee

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ze hield zich in

In een camper op de parkeerplaats van het Torenrestaurant in De Cocksdorp lag een hoogbejaarde man op bed. De polsen en enkels waren getapet. De oogleden trilden.

Op de vloer van de camper lagen een broek, een hemd en een onderbroek met lange pijpen. Twee gymshoenen stonden bij de deur. Over de passagiersstoel hingen een gebreide trui en een winterjas. Een overhemd lag over de tafel. Het was vlekkerig en op sommige plekken nat.

De man hijgde. Zijn benen en armen leken op berkentakken. In zijn gezicht waren rimpels en plooiën zichtbaar. Op zijn kin en wangen groeiden stoppels. In zijn neusgaten klonterde gestolde lijm. In zijn onder- en bovenkaak ontbraken alle tanden en kiezen. De man van wie de botten onder de bleke huid zichtbaar waren, hoestte en speeksel drupte van zijn onderlip op de kin. Hij beefde over zijn hele lichaam. Uit zijn lijf kwam een geur van zuurkool.

Aan tafel zaten een man en een vrouw. Ze hadden beiden donker haar. De vrouw rookte, haar nagels waren kortgeknipt. De man draaide een tube secondelijm over het tafelblad. Op zijn onderarm was een deel van een tatoeage zichtbaar: twee kruizen. Hij zag eruit als een worstelaar: brede borstkas en gespierde armen.

‘Ik ruim eerst die troep op.’ Hij schoof de lijmtube verder de tafel op, stond op en pakte uit een lade een rol vuilniszakken. Hij liep daarbij over *De Telegraaf* die voor het bed op de vloer was uitgespreid. Hij scheurde een zak van de rol en propte de kleding en schoenen in de zak. ‘Die moeten we straks kwijt.’

De vrouw nam een trek van haar sigaret. ‘Het is geen probleem als er zo meteen iemand langsrijdt, ik blijf in de camper. Je mag hier niet overnachten, maar wel parkeren.’ Ze haalde haar neus op. De regen tikte onophoudelijk op het dak van de camper. Rukwin-

den lieten de kampeerwagen schudden. Ze keek op haar horloge en luisterde naar de wind die als oplaaiend vuur tegen de camper sloeg. 'Het is pokkenweer. En midden in de nacht.' De vrouw pakte de secondelijm en draaide het dopje eraf. Ze drukte haar peuk uit in de asbak. Het liefst had ze de sigaret op een ooglid van de bejaarde uitgedrukt, maar ze hield zich in. Uit haar jaszak pakte ze twee wegwerphandschoenen en trok ze aan.

Ineens sloeg de man met de tatoeage de gevangene tegen zijn slaap. Die klapte met zijn hoofd tegen de bedrand en zuchtte. Zijn lippen weken.

De vrouw spoot lijm op de onderlip en drukte met duim en wijsvingers de lippen op elkaar. Enkele seconden later liet ze los. Eén wijsvinger bleef aan de onderlip kleven. Met een ruk schoot haar hand omhoog. De onderlip van de stervende begon te bloeden. De man en de vrouw staarden naar de man. Achter zijn oogleden rolden zijn ogen. Zijn vingers kromden en strekten zich. Diep in zijn keel rommelde het als verre donder. Plotseling richtte de man zich een halve meter op, drukte zijn handen op de camperwand en schudde met zijn hoofd. Zijn mond bewoog. Het leek alsof hij kauwde. De stervende viel achterover en stootte zijn hoofd tegen de wand. Ineens zakte hij in elkaar. Enkele vingers bewogen nog even. Daarna ontspanden ze.

'Dit is de eerste', zei de man.

'Hier.' De vrouw gaf hem een snoeischaar.

De man trok een arm van de dode over de bedrand. Zonder aarzelen knipte hij de topjes van de vingers af en gaf ze aan de vrouw die ze in een conservenblik liet vallen waarin ook het kunstgebit van de dode lag. *Brechbohlen* stond op het etiket. De man knipte. Het klonk alsof hij takken snoeide. Er vielen druppels bloed op de krant.

De vrouw zette het blik op het aanrecht. Daarna schoof ze twee plastic zakken over de handen van de dode. 'Je moet geen bloed op je jas krijgen.' Ze bukte en vouwde de krant samen die ze in de vuilniszak drukte. 'Ik kijk nog even buiten.' De vrouw haalde hoorbaar adem. Ze opende de deur en een rukwind sloeg die bijna uit haar handen. Ze stak haar hoofd naar buiten en keek rond. De weg was